

Sygn. akt I C 418/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : SSR Julita Preis

Protokolant: sekr. sąd. Małgorzata Beska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 listopada 2018 roku w C.

sprawy z powództwa A. Ś.

przeciwko (...) SE z siedzibą w R. ((...))

o zapłatę

orzeka :

I. Zasądza od pozwanego (...) SE z siedzibą w R. (...)) na rzecz powoda A. Ś. kwotę 3561,99 zł (trzy tysiące pięćset sześćdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 listopada 2015 r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałej części tj. co do żądania odsetek za dzień 27 listopada 2015 r.

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2173,36 zł (dwa tysiące sto siedemdziesiąt trzy złote trzydzieści sześć groszy) z tytułu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód A. Ś. w pozwie skierowanym do Sądu Rejonowego w Białymstoku przeciwko pozwanemu (...) Company SE (...) domagał się zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1.510 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 listopada 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód wskazał, że w dniu 27 października 2015 r. w wyniku zdarzenia drogowego doszło do uszkodzenia pojazdu O. o nr rej. (...). Sprawca szkody posiadał polisę OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Wystąpiono o wypłatę odszkodowania. Pozwany wypłacił zaniżone, w ocenie powoda, odszkodowanie w kwocie 3.528,81 zł. Zdaniem powoda pozwany znacznie zaniżył wartość kosztów naprawy poprzez: zastosowanie zaniżonej stawki i ilości roboczogodzin, amortyzację części, zastosowanie potrąceń na materiale lakierniczym, a także pominięcie części uszkodzonych elementów pojazdu oraz brak uwzględnienia do wymiany części technologicznie jednorazowych. Powód wskazał, że na podstawie umowy przelewu nabył całość praw do odszkodowania. Wskazał też, iż dochodzone roszczenie stanowi częściowe odszkodowanie.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Company SE z siedzibą w R. wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

Uzasadniając swe stanowisko pozwany wskazał, że w sprawie bezsporne jest to, że za szkodę we wskazanym przez powoda pojeździe pozwany wypłacił odszkodowanie w kwocie 3.528,81 zł, która w całości rekompensuje uszczerbek

w dobrach osoby poszkodowanej, a powód nie przedstawił argumentów pozwalających przyjąć, że stanowiska pozwanego jest błędne. Pozwany wskazał, iż dopuszczalna jest możliwość zastosowania w uszkodzonym pojeździe części zamiennych niesygnowanych logo producenta. Nadto wskazał, że uszkodzenia drzwi przedmiotowego pojazdu były na tyle niewielkie, że nie uzasadniały ich wymiany, ale w pełni zasadna była ich naprawa. Pozwany podniósł również zarzut nieważności umowy przelewu wierzytelności, wskazując, że umowa przelewu wierzytelności wobec ubezpieczyciela sprawcy czynu niedozwolonego, nieobjęta wierzytelności wobec samego sprawcy szkody, jest sprzeczna z właściwością zobowiązania, a zatem nieważna. W ocenie pozwanego podstawą skutecznego przelewu wierzytelności odszkodowawczej winno być jej przeniesienie wobec sprawcy, a następnie – lub co najmniej równocześnie, jej przeniesienie wobec ubezpieczyciela. Pozwany zakwestionował także legitymację czynną powoda z uwagi na brak udowodnienia, że umowa sprzedaży, w wykonaniu której strony zawarły umowę przelewu wierzytelności została rzeczywiście zawarta.

Pismem procesowym z dnia 17 marca 2016 r. pełnomocnik powoda odnosząc się do poniesionych przez poszkodowanego kosztów naprawy wskazał, iż zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania wyrażoną w treści art. 361 § 2 kc, w myśl której poszkodowanemu należy się odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom usunięcia różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a zatem kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku.

Postanowieniem z dnia 17 marca 2016 r.(...) uznał się miejscowo niewłaściwym i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chełmnie.

W piśmie procesowym z dnia 10 stycznia 2017 r. pełnomocnik pozwanego poinformował, że z dniem 02 listopada 2016 r. w Rejestrze Przedsiębiorstw Republiki Łotewskiej zarejestrowano zmianę firmy pozwanego na (...) SE i przedstawił dokumenty potwierdzające powyższe.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego dotyczącego braku legitymacji czynnej powoda, pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 10 marca 2017 r. wskazał, że przelew wierzytelności nastąpił na podstawie prawidłowych umów przelewu, których przedmiotem była wierzytelność przyszła w postaci wypłaty określonego w umowie świadczenia w razie zajścia przewidzianego wypadku. W ocenie powoda za bezpodstawną należy uznać argumentację pozwanego, iż przeniesienie prawa do odszkodowania wobec ubezpieczyciela dla swojej skuteczności musi być przeniesione wraz z prawem do odszkodowania wobec sprawcy.

Pismem procesowym z dnia 13 września 2018 r. pełnomocnik powoda, w oparciu o opinię biegłego sądowego rozszerzył żądanie pozwu o dalszą kwotę 2.051,99 zł, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 3.561,99 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami od dnia 27 listopada 2015r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W piśmie z dnia 8 października 2018 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa także w rozszerzonym zakresie, podtrzymując jednocześnie wszelkie twierdzenia i wnioski.

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27 października 2015 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd stanowiący własność M. T. – O. o nr rej. (...). Sprawca kolizji w dacie szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów w (...) Company SE (...)

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 3.528,81 zł. Pierwsze czynności związane z likwidacją szkody zostały podjęte przez ubezpieczyciela dnia 28 października 2015 r.

dowód: akta szkody na płycie CD – k. 57 akt ,okoliczności bezsporne

Poszkodowany M. T. (Cedent) zawarł w dniu 5 grudnia 2015 r. z A. Ś. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą PRO CAR A. Ś. z siedzibą w B. (Cesjonariuszem) umowę przeniesienia wierzytelności przysługujących mu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 27 października 2015 r. w pojeździe O. o nr rej. (...) w stosunku podmiotu odpowiedzialnego. W treści umowy wskazano, iż Cedentowi przysługuje prawo do żądania odszkodowania od (...) Company SE. Cedent , w wykonaniu umowy sprzedaży wierzytelności , przelał na Cesjonariusza wszelkie swoje wierzytelności przysługujące mu od (...) Company SE w związku z ww. szkodą i wskazał że przelew obejmuje wszelkie uprawnienia Cedenta wobec dłużnika związane ze szkodą w pojeździe, z wyłączeniem wypłaconej dotychczas kwoty 3.528,81 zł oraz roszczeń z tytułu zwrotu kosztów holowania, parkingu lub najmu pojazdu zastępczego.

dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 5 grudnia 2015 r. - k. 6 akt.

Obecnie, po zarejestrowaniu zmiany nazwy firmy ubezpieczyciela brzmi ona (...) SE z siedzibą w R. (...).

dowód: zaświadczenie z rejestru przedsiębiorców – k. 20-24, 58-64 akt.

Koszt naprawy samochodu marki O. o nr rej. (...), który uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji z dnia 27 października 2015 r., przy uwzględnieniu zastosowania części oryginalnych z logo producenta, w dobrym warsztacie nieautoryzowanym wynosi 7.090,80 zł brutto. Kalkulacja uwzględnia potrącenie ceny opony o 80% z uwagi na jej znaczne uprzednie zużycie eksploatacyjne. Konieczne jest zastosowanie do naprawy części oryginalnych z logo producenta , gdyż uszkodzone w samochodzie w wyniku kolizji części nie mają swoich odpowiedników pochodzących z II kategorii dyrektywy (...), a zastosowanie części z innych grup nie zapewniłoby wymaganej jakości naprawy i mogło nie dawać możliwości przywrócenia stanu pojazdu sprzed wypadku.

dowód: opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej S. D. – k. 94-99 i 128-129, 195-200 akt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, w tym akta szkody przedłożone na nośniku CD oraz opinię biegłego z dziedziny techniki samochodowej S. D.. Strony nie kwestionowały autentyczności zgromadzonych w sprawie dokumentów, a Sąd uznał je za wiarygodne. Sąd pisemną opinię biegłego S. D. uznał za rzetelną, sporządzoną zgodnie z tezą dowodową i precyzyjnie odpowiadającą na postawione pytania. Wnioski opinii były logiczne, wysnute na podstawie przeprowadzonej analizy akt. Opinia była wyczerpująca i spójna, biegły wskazał podstawy , na których oparł swą opinie , a nadto w ocenie Sądu w dodatkowych wyjaśnieniach w sposób wyczerpujący biegły ustosunkował się do kwestii podnoszonych przez pozwanego w odpowiedzi na pozew i w piśmie procesowym z dnia 27 lipca 2017 r.

Sąd zważył, co następuje:

Znaczna część okoliczności sprawy była między stronami bezsporna. Dotyczyło to przede wszystkim podstaw odpowiedzialności pozwanego za szkodę wywołaną zdarzeniem z dnia 27 października 2015 r., ale też faktu wypłacenia poszkodowanemu odszkodowania w kwocie 3.528,81 zł. W sprawie sporny był nie tyle zakres uszkodzeń pojazdu marki O. o nr rej. (...), lecz kwalifikacja określonych części do naprawy lub wymiany oraz rodzaj zastosowanych części. Spór dotyczył zatem zasadności i ewentualnej wysokości należnego powodowi dalszego odszkodowania.

W ocenie powoda przyznane dotychczas odszkodowanie zostało znacznie zaniżone przez pozwanego. Ostatecznie powód po rozszerzeniu powództwa domagał się zapłaty kwoty 3.561,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 listopada 2015 r. do dnia zapłaty, mając na względzie kwotę dotychczas wypłaconą poszkodowanemu. Z kolei zdaniem pozwanego brak było podstaw do uwzględnienia zgłoszonego żądania z uwagi na brak legitymacji procesowej powoda, a nadto mając na uwadze, że powód nie przedstawił argumentów pozwalających przyjąć, że kalkulacja kosztów naprawy pojazdu dokonana przez pozwanego jest błędna, co prowadzi do uznania, iż roszczenie powoda jest w pełni zaspokojone. Wskazał również na dopuszczalność zastosowania w uszkodzonym pojeździe części zamiennych niesygnowanych logo producenta.

W pierwszej kolejności, odnosząc się do zarzutu dotyczącego braku legitymacji procesowej powoda, Sąd zważył, iż zgodnie z art. 509 § 1 i 2 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Stosownie do art. 513 § 1 kc, dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przy przelewie wierzytelności istotne jest to, że zmiana osoby wierzyciela w wyniku przelewu następuje, zatem z zachowaniem tożsamości stosunku zobowiązaniowego pod względem treści i przedmiotu.

Powód dochodząc należności od pozwanego wskazywał, iż jest to wierzytelność, co do której zawarł umowę cesji z poszkodowanym M. T.. Sąd stwierdził, że niezasadny jest podniesiony przez pozwanego zarzut braku legitymacji czynnej powoda. Powód przedłożył umowę przelewu wierzytelności, którą zawarł z poszkodowanym M. T. w wyniku szkody w pojeździe O. o nr rej. (...) z dnia 27 października 2015 r., który przelał na powoda wszelkie swoje wierzytelności przysługujące mu od podmiotu wymienionego w tejże umowie przelewu, a jako odpowiedzialny wskazany został (...) Company SE spółka europejska, która aktualnie nosi nazwę (...) SE z siedzibą w R. – czyli w stosunku do pozwanego, z wyjątkiem otrzymanej już kwoty i rozliczeń z tytułu kosztów holowania, parkingu i najmu. Umowa cesji wierzytelności została podpisana zarówno przez cedenta jak i cesjonariusza, i w ocenie Sądu nie można stwierdzić, jak to czyni pozwany, że nie można dokonać przelewu tejże wierzytelności, nie dokonując przelewu także w stosunku do sprawcy szkody. Zauważyć należy, iż odpowiedzialność sprawcy szkody i ubezpieczyciela jest oddzielna, aczkolwiek ma charakter odpowiedzialności in solidum, Istota zobowiązania in solidum polega na tym, że dłużnicy z różnych tytułów prawnych zobowiązani są do spełnienia na rzecz tego samego wierzyciela identyczne świadczenie, z tym skutkiem, że spełnienie świadczenia przez jednego dłużnika zwalnia drugiego. W przypadku zobowiązania in solidum wynikającego z odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń i sprawcy szkody wierzytelność przeciwko drugiemu z wymienionych podmiotów wynika z przepisów o czynach niedozwolonych, zaś przeciwko zakładowi ubezpieczeń z istnienia stosunku ubezpieczenia między sprawcą szkody i ubezpieczycielem. Cechą charakterystyczną ubezpieczeń OC jest akcesoryjny charakter odpowiedzialności ubezpieczyciela, co oznacza, że ubezpieczyciel odpowiada tylko wtedy i tylko w takim zakresie, w jakim odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony sprawca szkody, Zastrzec należy, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z reguły jest ograniczana ze względu na stosowane przez ubezpieczycieli klauzule wyłączające lub ograniczające zakres przyznanej ochrony. Poszkodowanemu na podstawie art. 822 § 4 kc przysługuje roszczenie bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi (acto directa), W doktrynie acto directa kwalifikowana jest jako specyficzna figura prawna, nie podlegająca zaszeregowaniu do tradycyjnej konstrukcji roszczenia deliktowego czy kontraktowego. Na płaszczyźnie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń nabiera cech specyficznych, bowiem jest to odrębne roszczenie prawno-ubezpieczeniowe. Uwzględniając istotę zobowiązania in solidum oraz specyfikę actio directa przyjąć należy, że w relacji ubezpieczyciel poszkodowany, zastosowanie mają zarówno przepisy prawa ubezpieczeń, jak i przepisy prawa cywilnego dotyczące obowiązku naprawienia szkody. Poszkodowany na gruncie takich zasad zajmuje szczególną pozycję prawną wynikającą z tego, że przysługują mu dwa odrębne roszczenia. Między nimi zachodzi ścisła współzależność polegająca na tym, że oba roszczenia istnieją obok siebie dopóty dopóki jedno z nich nie zostanie całkowicie zaspokojone. Innymi słowy poszkodowany nie może uzyskać dwóch odszkodowań, a o tym w jaki sposób i w jakiej kolejności nastąpi realizacja przysługującego mu odszkodowania decyduje on sam, kierując żądanie przeciwko ubezpieczonemu, albo ubezpieczycielowi, albo obu podmiotom jednocześnie. (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 19 października 2011 r. wydanego w sprawie (...) (...) nr 4, poz. 55). Także w wyroku z dnia 30 maja 2014 r. wydanym w sprawie (...) Sąd Najwyższy rozróżnił wierzytelność w stosunku do ubezpieczyciela i w stosunku do poszkodowanego. Wskazał bowiem, iż umowa zwolnienia z długu zawarta między sprawcą wypadku komunikacyjnego, a poszkodowanym nie zwalnia jednocześnie z odpowiedzialności ubezpieczyciela odpowiadającego z tytułu ubezpieczenia oc posiadaczy pojazdów mechanicznych (LEX nr 1504840). Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu, nie ma zatem przeszkód, żeby dokonany przelew dotyczył tylko wierzytelności w stosunku do ubezpieczyciela, w stosunku do którego poszkodowany, na podstawie art. 822 § 4 kc i przepisów ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych może bezpośrednio dochodzić odszkodowania.

Przed rozważeniem istoty sprawy należy poczynić kilka uwag natury ogólnej. Jak stanowi art. 822 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Jak była o tym mowa wyżej z regulacji art. 822 § 4 k.c. wynika, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 473). z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Stosownie zaś do art. 35 cytowanej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Powyższe przepisy odnieść należy do ogólnych norm prawa cywilnego. W niniejszej sprawie pierwotny wierzyciel - poszkodowany poniósł szkodę w związku z ruchem pojazdu mechanicznego. Zgodnie z przepisami art. 436 § 2 zdanie pierwsze k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Jak już wskazano, pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności gwarancyjnej, gdyż ustalił i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 3.528,81 zł. Wobec powyższego w niniejszej sprawie kluczowym było określenie zakresu i kosztów naprawy pojazdu poszkodowanego, celem ustalenia zasadności należnego powodowi dalszego odszkodowania.

Odszkodowanie należne z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC ustala się według zasad pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego. Wniosek ten wynika z treści przepisu art. 36 ust. 1 cytowanej ustawy z dnia 22 maja 2003 r., który stanowi, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. W konsekwencji reguły prawa cywilnego dotyczące pojęcia szkody i zasady ustalania odszkodowania mają zastosowanie przy wynagrodzeniu szkód wyrządzonych w mieniu w następstwie wypadków drogowych.

Zgodnie zatem z treścią art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. W sytuacji gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. W przypadku szkody mającej zostać naprawioną przez ubezpieczyciela, świadczenie wypłaca się zawsze w pieniądzu, nie ma możliwości uzyskania przywrócenia stanu poprzedniego. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. W przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu ustalone według cen występujących na lokalnym rynku, które to ceny zazwyczaj będą cenami autoryzowanych warsztatów obsługi pojazdów i cen nowych oryginalnych części (tak uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., (...)). Jak to wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 maja 1980 r. w sprawie o sygnaturze (...), przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę (por też wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r. (...), (...)/11). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się przy tym, że odszkodowanie należne w ramach ubezpieczenia obejmuje wszystkie koszty przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. O przywróceniu pojazdu do stanu poprzedniego można zaś mówić jedynie wówczas, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym względem (stan techniczny, zdolność użytkową części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tego pojazdu sprzed wypadku (por wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 listopada 1992 r. I(...)(...)).

Sąd opierając się na opinii biegłego z dziedziny techniki samochodowej S. D., który w sposób wyczerpujący przedstawił podstawy ustalenia wysokości kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, ustalił wysokość szkody na kwotę 7.090,80 zł brutto. Biegły w swej opinii szczegółowo wyjaśnił, dlaczego nie mogą do naprawy użyte zostać inne części, niż części z logo producenta, wskazał, iż użycie innych części nie gwarantuje przywrócenia stanu pojazdu do stanu przed wypadkiem. Biegły wypowiedział się również w kwestii części, które w ocenie pozwanego można byłoby użyć do naprawy przedmiotowego samochodu, stwierdzając, że naprawy można dokonać wyłącznie z użyciem części oryginalnych z logo producenta, bowiem dla tych części brak jest odpowiedników zaliczonych do drugiej kategorii dyrektywy (...) czyli tzw. części U, a zastosowanie innych części mogłoby nie dawać możliwości przywrócenia stanu pojazdu sprzed wypadku. W takiej sytuacji w ocenie Sądu uzasadnionym jest przyjęcie, że wysokość szkody w niniejszym wypadku wynosi 7.090,80 zł.

Wobec powyższego Sąd uwzględniając, że poszkodowany uzyskał już odszkodowanie w kwocie 3.528,81 zł, stwierdził, że do zapłaty pozostaje kwota 3.561,99 zł, którą to Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 listopada 2015 r. do dnia zapłaty, orzekając o tym w punkcie I sentencji orzeczenia.

Odnosnie żądania zasądzenia odsetek ustawowych należy podnieść, iż należą się one zgodnie z art. 481 § 1 kc w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia wymagalności roszczenia, z którego nadejściem dłużnik popadł w opóźnienie.

Ustalając kwestię rozpoczęcia daty naliczania odsetek Sąd wziął pod uwagę, że zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych, ubezpieczyciel ma obowiązek wypłaty odszkodowania w terminie 30 dni od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie. Powód nie wykazał natomiast, że zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu jej wystąpienia, czyli dnia 27 października 2015 r. Z akt szkody wynika natomiast, że ubezpieczyciel pierwsze czynności związane z likwidacją szkody podejmował już dnia 28 października 2015 r. Wobec powyższego uznać należało, iż termin realizacji zobowiązań z tytułu umowy ubezpieczenia oc upływał ubezpieczycielowi dnia 27 listopada 2015 r., co stanowiło podstawę do zasądzenia odsetek od dnia następnego tj. od dnia 28 listopada 2015 r. Sąd zatem oddalił powództwo w zakresie żądania odsetek za dzień 27 listopada 2015 r., o czym orzekł w pkt II sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III sentencji wyroku na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W oparciu o tę zasadę strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu stronie przeciwnej poniesionych przez nią niezbędnych kosztów procesu. W niniejszej sprawie Sąd niemalże w całości uwzględnił powództwo, stąd też Sąd to pozwanego – jako stronę przegrywającą – należało obciążyć kosztami procesu. Na zasądzone koszty w kwocie 2.173,36 zł, składały się: uiszczone przez powoda łącznie opłaty sądowe w wysokości 179 zł, jako opłata od pozwu i rozszerzonego powództwa, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego, wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego adwokatem w kwocie 1.200 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym do dnia 27 października 2016 r. przy uwzględnieniu daty złożenia pozwu i §2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U z 2016 r. , poz. 1668) oraz wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 777,36 zł. Należy nadmienić, że niewykorzystana część zaliczki na wydatki w kwocie 22,64 zł zostanie powodowi zwrócona.